

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 152

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 21 februarie 2005

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 544 din 7 decembrie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 65/1997 privind regimul pașapoartelor în România	1-3			
Decizia nr. 22 din 20 ianuarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și a prevederilor art. 7, 11 și 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe	3-6			
			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		7.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei privind aprobarea Regulamentului pentru autorizarea electricienilor care proiectează, execută, verifică și exploatează instalații electrice din sistemul electroenergetic — Revizia 1	6-7
		511/41.	— Ordin al ministrului administrației și internelor și al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului privind separarea fluxurilor de pasageri în porturile din România, în conformitate cu recomandările și cele mai bune practici cuprinse în catalogul Schengen	7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 544

din 7 decembrie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 65/1997 privind regimul pașapoartelor în România

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Ion Tiucă — procuror
Cristina Cătălina Turcu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 65/1997 privind regimul pașapoartelor în România, excepție ridicată de Viorica Boghean în Dosarul nr. 3.672/2004 al Curții de Apel Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, motivând că textele de lege criticate restrâng, într-adevăr, dreptul persoanei la libera circulație, dar această restrângere este în conformitate cu dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 iulie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 3.672/2004, **Curtea de Apel Suceava – Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 65/1997 privind regimul pașapoartelor în România.** Excepția a fost ridicată de Viorica Boghean într-o cauză având ca obiect anularea actului administrativ prin care i-a fost suspendat dreptul de a folosi pașaportul.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile cuprinse în teza finală a art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 65/1997 încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție privitor la egalitatea în drepturi, ale art. 25 referitor la libera circulație, ale art. 53 privitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 147 alin. (1) referitor la deciziile Curții Constituționale, precum și dispozițiile referitoare la libertatea de circulație cuprinse în art. 2 paragrafele 2 și 3 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că i se încalcă dreptul la libera circulație prin faptul că măsura refuzului de eliberare a pașaportului și de retragere sau suspendare a dreptului de a folosi actul respectiv este luată de un reprezentant al unui organ administrativ, și nu de către o instanță judecătorească. Faptul de a fi returnat ori de a depăși termenul legal de ședere nu se încadrează între cazurile pentru care este justificată restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Curtea de Apel Suceava – Secția comercială și de contencios administrativ opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a comunica punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul a transmis Curții Constituționale punctul său de vedere, în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, cu următoarea motivare:

Dispozițiile legale criticate se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza acestora, astfel încât nu se poate susține că sunt încălcate prevederile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție privitor la egalitatea în drepturi.

Măsura restrângerii temporare, prin lege, a dreptului la libera circulație este necesară într-o societate democratică, în scopul apărării ordinii publice, și se aplică în urma încălcării de către cel sancționat a condițiilor în care se exercită dreptul menționat, condiții stabilite prin acordurile internaționale la care România este parte.

Dispozițiile art. 147 alin. (1) din Constituție, referitoare la deciziile Curții Constituționale, nu au incidență în cauză.

Avocatul Poporului a transmis Curții Constituționale punctul său de vedere, în sensul că excepția de

neconstituționalitate este neîntemeiată, cu următoarea motivare:

Dreptul la libera circulație se exercită, în conformitate cu art. 25 alin. (1) teza a doua din Constituție, în condițiile stabilite de lege, respectiv de Ordonanța Guvernului nr. 65/1997. Măsurile restrictive ce pot fi luate în temeiul art. 14 alin. (1) din acest act normativ sunt determinate de respectarea obligațiilor asumate de România pe plan internațional, prin tratatele la care este parte, și au fost instituite cu respectarea dispozițiilor art. 53 din Constituție, aplicându-se în mod nediscriminatoriu, pentru toate persoanele aflate în situații identice. Aceste măsuri sunt necesare într-o societate democratică și nu aduc atingere existenței dreptului la libera circulație.

Prevederile art. 25 alin. (2) din Constituție referitoare la dreptul de stabilire a domiciliului sau reședinței nu sunt relevante în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate invocată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 65/1997 privind regimul pașapoartelor în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 30 august 1997, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 216/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 23 noiembrie 1998, cu modificările și completările aduse prin Ordonanța Guvernului nr. 84/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 622 din 30 august 2003, având următorul cuprins:

— Art. 14 alin. (1) lit. e): *„Cetățeanului român i se poate refuza, temporar, eliberarea pașaportului, iar dacă i-a fost eliberat îi poate fi retras ori i se poate suspenda dreptul de folosire a acestuia, atunci când: [...]*

e) a săvârșit în străinătate fapte de natură să aducă atingere siguranței naționale, menținerii ordinii publice, protecției sănătății sau moralei ori drepturilor și libertăților fundamentale ale altei persoane, care sunt stabilite prin hotărâri judecătorești sau fac obiectul urmăririi penale; dovada faptelor săvârșite în străinătate se face cu acte judiciare recunoscute potrivit legii române; în astfel de cazuri măsura se dispune de către Direcția Generală de Evidență Informatizată a Persoanei sau de către formațiunile teritoriale de evidență informatizată a persoanei, după caz, pentru o durată cuprinsă între 1 an și 5 ani, stabilită proporțional cu gravitatea faptei comise și cu consecințele ei. Aceeași măsură poate fi luată și împotriva persoanei care a săvârșit în străinătate fapta de cerșetorie, constatată potrivit legii, precum și împotriva persoanelor returnate în baza acordurilor de readmisie încheiate de România cu alte state și a cetățenilor români care au fost returnați din state cu care România nu a încheiat acorduri de readmisie, indiferent de motive, ori care au depășit

termenele de ședere în statele în care au călătorit, stabilite prin acordurile sau convențiile încheiate cu acestea.“

Aceste dispoziții sunt considerate de autorul excepției ca fiind neconstituționale în raport cu prevederile art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție privitor la egalitatea în drepturi, ale art. 25 referitor la libera circulație, ale art. 53 privitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 147 alin. (1) referitor la deciziile Curții Constituționale. În opinia autorului sunt încălcate, de asemenea, dispozițiile referitoare la libertatea de circulație cuprinse în art. 2 paragrafele 2 și 3 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 25 alin. (1) din Constituție, legiuitorul are libertatea de a stabili condițiile exercitării dreptului la libera circulație și de a institui o normă care prevede posibilitatea unor restrângeri, în limitele prevăzute de art. 53 alin. (1) din Legea fundamentală.

Din analiza dispozițiilor legale criticate de autorul excepției de neconstituționalitate rezultă că restrângerea temporară a dreptului la libera circulație, reclamată de acesta, se înscrie în limitele prevăzute de art. 53 alin. (1) din Constituție, fiind instituită în mod expres pentru apărarea securității naționale, a ordinii, sănătății ori moralei publice, a drepturilor și libertăților cetățenilor. Așadar, nu se

poate primi susținerea autorului excepției privind încălcarea prevederilor constituționale menționate.

Nu se poate primi, de asemenea, nici susținerea privind încălcarea principiului egalității în drepturi, consacrat prin art. 16 din Constituție, dat fiind că dispozițiile art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 65/1997, care formează obiectul excepției de neconstituționalitate, se aplică în egală măsură tuturor persoanelor aflate în una dintre situațiile juridice descrise în textul de lege.

Referitor la dispozițiile art. 147 alin. (1) din Constituție, invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză.

În sfârșit, Curtea nu poate primi susținerea autorului excepției privind încălcarea prevederilor art. 2 paragrafele 2 și 3 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece dispozițiile legale atacate se înscriu în limitele prevăzute de paragraful 3 din același articol al Protocolului, în conformitate cu care restrângerea libertății persoanei de a părăsi orice țară, inclusiv pe a sa, este admisibilă atunci când constituie o măsură necesară „într-o societate democratică, pentru securitatea națională, siguranța publică, menținerea ordinii publice, prevenirea faptelor penale, protecția sănătății sau a moralei, ori pentru protejarea drepturilor și libertăților altora”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), precum și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 65/1997 privind regimul pașapoartelor în România, excepție ridicată de Viorica Boghean în Dosarul nr. 3.672/2004 al Curții de Apel Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 decembrie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 22

din 20 ianuarie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și a prevederilor art. 7, 11 și 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Irina Loredana Lăpădat	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și a prevederilor art. 7, 11 și 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Myriam Gabriela Făgărășanu în Dosarul nr. 1.615/2004 al Judecătorei Sectorului 5 București.

La apelul nominal răspunde autorul excepției de neconstituționalitate, prin avocat Luciana Preda, precum și partea Constanța Ana Herlea, personal. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul autorului excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia. În acest sens, se susține că foștii proprietari ai unor imobile cu destinația de locuințe, care au beneficiat de legi reparatorii în vederea restituirii acestora, sunt supuși, în temeiul prevederilor legale criticate, unor proceduri care au drept consecință limitarea dreptului de proprietate. Se mai arată că se realizează, în fapt, restrângerea exercițiului dreptului de proprietate, de către stat, ca urmare a lipirii titularului acestui drept de atributul folosinței, în scopul protejării unei anumite categorii de cetățeni. Această restrângere a exercițiului unui drept nu e justificată de nici una dintre cauzele limitativ prevăzute de art. 53 din Constituție și nici nu poate fi legitimată, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, de invocarea unui anumit context economic. De asemenea, se mai susține încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție, deoarece protecția socială la care e obligat statul îi vizează numai pe chiriași, cu excluderea proprietarilor de imobile cu destinația de locuințe, ce cad sub incidența textelor de lege criticate.

Partea Constanța Ana Herlea solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 iunie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 1.615/2004, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și a prevederilor art. 7, 11 și 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe**, excepție ridicată de Myriam Gabriela Făgărășanu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale criticate încalcă dispozițiile art. 16, 20 și 44 din Constituție. Se arată că prevederile art. 13 din Legea nr. 10/2001 încalcă dreptul de proprietate și creează o poziție de inegalitate juridică între chiriași și proprietari. În ceea ce privește prevederile art. 7, 11 și 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, se arată că acestea reglementează un drept de locațiune asupra unui imobil aflat în proprietatea altei persoane, fără ca aceasta din urmă să-și fi dat acordul în acest sens, fiind astfel încălcate reglementările privitoare la proprietate cuprinse în primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și dispozițiile art. 20 din Constituție.

Judecătoria Sectorului 5 București consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată în acest sens că textele de lege criticate nu aduc nici o atingere dreptului de proprietate, ci acestea stabilesc condițiile în care devin aplicabile prevederile legale privind

contractele de închiriere a imobilelor restituite foștilor proprietari.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că textele de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate. În acest sens, se arată că dispozițiile art. 13 alin. (1) din Legea nr. 10/2001 conțin o reglementare justificată pe de o parte de „necesitatea ocrotirii intereselor unei anumite categorii de cetățeni (...) (chiriașii), într-un anumit context social-economic“ și pe de altă parte restrângerea exercițiului dreptului de proprietate este posibilă, cu respectarea dispozițiilor art. 53 din Constituție. Pentru aceleași considerente se apreciază că nu este încălcat nici art. 20 din Constituție. Nu poate fi reținută nici încălcarea art. 16 din Constituție, deoarece proprietarii și chiriașii se află în situații juridice distincte, ceea ce justifică aplicarea unui regim juridic diferit.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. Se arată că prevederile art. 13 din Legea nr. 10/2001 stabilesc un cadru juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, astfel încât acesta să nu vină în coliziune cu interesele legitime ale altor subiecte de drept sau cu interesele generale. Prin urmare, această reglementare este conformă cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, precum și cu prevederile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, se arată că textul de lege criticat nu contravine art. 16 din Constituție, deoarece proprietarii imobilelor naționalizate se află într-o situație diferită de cea a chiriașilor, ceea ce justifică, în mod obiectiv și rezonabil, aplicarea unui tratament juridic diferit. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7, 11 și 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, se consideră că aceasta nu poate fi reținută, întrucât „autorul excepției nu a indicat prevederile din instrumentele juridice internaționale față de care textele de lege criticate ar fi în contradicție“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 13 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 14 februarie 2001, precum și prevederile art. 7, 11 și 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148

din 8 aprilie 1999, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 241/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 mai 2001.

Prevederile legale criticate au următorul conținut:

— Art. 13 din Legea nr. 10/2001: „(1) În cazul imobilelor restituite prin procedurile administrative prevăzute de prezenta lege sau prin hotărâre judecătorească sunt aplicabile prevederile privind contractele de închiriere cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe.

(2) Contractele de închiriere pentru imobilele restituite în natură, ocupate de misiunile diplomatice, oficiile consulare, reprezentanțele organizațiilor internaționale interguvernamentale acreditate în România și de personalul străin al acestora, se prelungesc de drept pentru o perioadă de 5 ani, cu renegocierea celorlalte clauze ale contractului.“

Art. 7, 11 și 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999:

— Art. 7: „Prelungirea contractelor de închiriere, realizată în baza prevederilor art. 1, rămâne valabilă și în cazul redobândirii imobilelor respective de către foștii proprietari sau de moștenitorii acestora după intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.“;

— Art. 11: „(1) Nerespectarea de către proprietar a dispozițiilor art. 10 alin. (1) atrage prelungirea de drept a contractului de închiriere anterior până la încheierea unui nou contract de închiriere. Neplata chiriei până la încheierea noului contract de închiriere nu poate fi invocată de proprietar ca motiv de evacuare a chiriașului sau a fostului chiriaș.

(2) Lipsa unui răspuns scris sau refuzul nejustificat al chiriașului sau al fostului chiriaș de a încheia un nou contract de închiriere în termen de 60 de zile de la primirea notificării îl îndreptățește pe proprietar să ceară în justiție evacuarea necondiționată a locatarilor, cu plata daunelor interese, pe calea ordonanței președințiale.“;

— Art. 14: „(1) La expirarea termenului de închiriere stabilit conform prezentei ordonanțe de urgență chiriașul are dreptul a reînnoirea contractului, pentru aceeași perioadă, dacă părțile nu modifică prin acord expres durata închirierii.

(2) Proprietarul poate refuza reînnoirea contractului de închiriere numai pentru următoarele motive:

a) locuința este necesară pentru a satisface nevoile sale de locuit, ale soțului, părinților ori copiilor oricărui dintre aceștia, numai dacă sunt cetățeni români cu domiciliul în România;

b) locuința urmează să fie vândută în condițiile prezentei ordonanțe de urgență;

c) chiriașul nu a achitat chiria cel puțin 3 luni consecutive în executarea contractului de închiriere;

d) în cazurile prevăzute la art. 13 lit. f) — i).

(3) Proprietarul este obligat să îi notifice chiriașului refuzul de a reînnoi contractul de închiriere cu cel puțin un an înainte de expirarea acestuia, pentru situațiile prevăzute la alin. (2) lit. a) și b). În cazurile prevăzute la alin. (2) lit. d) notificarea se face cu cel puțin 60 de zile înainte de expirarea contractului.

(4) Sunt permise mai multe reînnoiri succesive.

(5) Chiriașul este obligat să părăsească locuința în termen de 60 de zile de la expirarea termenului contractual, dacă locațiunea nu s-a reînnoit. Chiriașul este obligat să plătească întreaga chirie, precum și toate cheltuielile pentru servicii și întreținere aferente perioadei în care a ocupat efectiv locuința.“

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi legale contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 — Egalitatea în drepturi, în art. 20 — Tratatul internațional privind drepturile omului și în art. 44 — Dreptul de proprietate privată.

De asemenea, sunt invocate dispozițiile cuprinse în art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru

apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dispoziții care au următorul conținut:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenziilor.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Din motivarea excepției de neconstituționalitate rezultă că este criticat numai alin. (1) al art. 13 din Legea nr. 10/2001, respectiv textul potrivit căruia, „În cazul imobilelor restituite (...) prin hotărâre judecătorească, sunt aplicabile prevederile privind contractele de închiriere cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe“.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi legale încalcă dispozițiile art. 16 din Constituție referitor la principiul egalității în drepturi a cetățenilor, deoarece creează o „inegalitate juridică“ între chiriașii imobilelor cu destinația de locuințe și proprietarii acestora.

Curtea constată însă că finalitatea textului de lege criticat este de a reglementa situația contractelor de închiriere a imobilelor cu destinația de locuințe, în scopul prevenirii unor stări litigioase între chiriași și proprietari, iar reglementarea adoptată de legiuitor are caracterul unor măsuri de protecție a chiriașilor, cu caracter temporar.

Critica autorului excepției de neconstituționalitate privind încălcarea, prin textul de lege criticat, a dispozițiilor art. 16 din Constituție nu poate fi primită. Chiriașii și proprietarii imobilelor cu destinația de locuințe fac parte din categorii juridice diferite, astfel încât statutul lor juridic nu poate fi identic. În sensul jurisprudenței constante a Curții Constituționale (de exemplu Decizia nr. 70 din 15 decembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 27 decembrie 1993), principiul egalității nu este sinonim cu uniformitatea, prin urmare situația juridică diferită a anumitor categorii de persoane, respectiv chiriașii imobilelor cu destinația de locuințe și proprietarii acestora, justifică aplicarea unui regim juridic diferit.

II. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 7, 11 și 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, în opinia autorului excepției aceste texte de lege sunt contrare dispozițiilor referitoare la dreptul de proprietate cuprinse în art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și implicit dispozițiilor art. 20 din Constituție referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului.

Curtea constată că prevederile legale criticate reglementează anumite cazuri în care operează prelungirea de drept a contractului de închiriere, și anume în cazul în care, după intrarea în vigoare a acestui act normativ, foștii proprietari sau moștenitorii acestora redobândesc imobilele respective pe cale administrativă sau prin hotărâre judecătorească (art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999), precum și în cazul în care proprietarul nu-și îndeplinește obligația de notificare a chiriașului, în vederea încheierii unui nou contract (art. 11).

De asemenea, art. 14 alin. (1) din actul normativ criticat prevede dreptul chiriaşului la reînnoirea contractului pentru aceeaşi perioadă, dacă părţile nu modifică prin acord expres durata închirierii, iar în alin. (2) sunt reglementate motivele pentru care nu operează reînnoirea contractului, respectiv dacă locuinţa este necesară pentru a satisface nevoile de locuit ale proprietarului, ale soţului acestuia, părinţilor ori copiilor oricărui dintre aceştia, dacă locuinţa urmează să fie vândută în condiţiile Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 40/1999 sau chiriaşul nu a achitat chiria cel puţin 3 luni consecutive.

În consecinţă, aceste texte de lege, prin dispoziţiile pe care le conţin referitoare la prelungirea raporturilor contractuale în materia contractului de închiriere, nu sunt de natură a aduce atingere dreptului de proprietate, întrucât această reglementare se referă exclusiv la drepturile locative ale chiriaşilor, şi nu la exercitarea dreptului de proprietate. De altfel, aşa cum s-a statuat în mod constant în jurisprudenţa Curţii Constituţionale, de exemplu prin Decizia nr. 6 din 11 noiembrie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48

din 4 martie 1993, dispoziţiile constituţionale referitoare la dreptul de proprietate nu sunt aplicabile în materia contractului de închiriere. Cele statuate în decizia anterior menţionată îşi menţin valabilitatea şi în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenţei Curţii Constituţionale.

Curtea constată astfel că este neîntemeiată critica referitoare la încălcarea prevederilor referitoare la protecţia proprietăţii cuprinse în art. 1 din primul Protocol adiţional la Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale. Dimpotrivă, textele de lege criticate sunt în deplină concordanţă cu alin. (2) al acestui articol, potrivit căruia „*Dispoziţiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosinţa bunurilor conform interesului general (...)*”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) şi al art. 147 alin. (4) din Constituţie, precum şi al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) şi al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor art. 13 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, precum şi a prevederilor art. 7, 11 şi 14 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 40/1999 privind protecţia chiriaşilor şi stabilirea chiriei pentru spaţiile cu destinaţia de locuinţe, excepţie ridicată de Myriam Gabriela Făgărăşanu în Dosarul nr. 1.615/2004 al Judecătoriei Sectorului 5 Bucureşti.

Definitivă şi general obligatorie.

Pronunţată în şedinţa publică din data de 20 ianuarie 2005.

PREŞEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Lăpădat

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAŢIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAŢIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind aprobarea Regulamentului pentru autorizarea electricienilor care proiectează, execută, verifică şi exploatează instalaţii electrice din sistemul electroenergetic — Revizia 1

În temeiul art. 9 alin. (2), (6) şi (7), al art. 11 alin. (1) şi alin. (2) lit. a) şi n) din Legea energiei electrice nr. 318/2003, având în vedere referatul de aprobare întocmit de Departamentul infrastructură şi autorizare, în conformitate cu prevederile Procesului-verbal al şedinţei Comitetului de reglementare al Autorităţii Naţionale de Reglementare în Domeniul Energiei din data de 16 februarie 2005,

preşedintele Autorităţii Naţionale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul pentru autorizarea electricienilor care proiectează, execută, verifică şi exploatează instalaţii electrice din sistemul electroenergetic — Revizia 1, prezentat în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

*) Conţinutul anexei este disponibil în format electronic pe pagina web a Autorităţii Naţionale de Reglementare în Domeniul Energiei (www.anre.ro).

Art. 2. — Titularii de licențe acordate de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei și societățile comerciale care desfășoară activități în sectorul energiei electrice vor respecta prevederile Regulamentului pentru autorizarea electricienilor care proiectează, execută, verifică și exploatează instalații electrice din sistemul electroenergetic — Revizia 1.

Art. 3. — Departamentul infrastructură și autorizare din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei va duce la îndeplinire și va urmări respectarea prevederilor cuprinse în Regulamentul pentru autorizarea

electricienilor care proiectează, execută, verifică și exploatează instalații electrice din sistemul electroenergetic — Revizia 1.

Art. 4. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 5. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 2/2004 și Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 3/2004, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 23 ianuarie 2004.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Nicolae Opris

București, 16 februarie 2005.

Nr. 7.

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI
ȘI INTERNELOR
Nr. 511 din 14 februarie 2005

MINISTERUL TRANSPORTURILOR,
CONSTRUCȚIILOR ȘI TURISMULUI
Nr. 41 din 14 ianuarie 2005

ORDIN

privind separarea fluxurilor de pasageri în porturile din România, în conformitate cu recomandările și cele mai bune practici cuprinse în catalogul Schengen

Având în vedere prevederile art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, aprobată cu modificări prin Legea nr. 243/2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și prevederile art. 11 din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 445/2002,

în temeiul prevederilor art. 9 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 604/2003, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 412/2004 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul administrației și internelor și ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului emit următorul ordin:

Art. 1. — Prezentul ordin are ca scop separarea fluxurilor de pasageri în porturile din România, în conformitate cu recomandările și cele mai bune practici cuprinse în catalogul Schengen.

Art. 2. — În sensul prezentului ordin, termenii utilizați au următorul înțeles:

a) *port* — suprafață delimitată din teritoriul național, situată la malul mării sau al unei căi navigabile, protejată natural sau artificial împotriva valurilor, vânturilor, curenților și ghețurilor, construită și echipată astfel încât să permită, în principal, primirea și adăpostirea navelor, încărcarea, descărcarea, transbordarea, depozitarea mărfurilor, primirea și expedierea acestora cu mijloace de transport, îmbarcarea și debarcarea pasagerilor;

b) *frontiera de stat* — linia reală sau imagină care trece, în linie dreaptă, de la un semn de frontieră la un altul ori, acolo unde frontiera nu este marcată în teren cu semne de frontieră, de la un punct de coordonate la altul; la fluviul Dunărea și celelalte ape curgătoare, frontiera de stat este cea stabilită prin acordurile, convențiile și înțelegerile dintre România și statele vecine, cu luarea în considerare a faptului că principiul general acceptat de dreptul internațional fluvial este acela că frontiera trece pe mijlocul șenalului navigabil principal, iar la apele curgătoare nenavigabile, pe la mijlocul pânzei de apă; la Marea Neagră frontiera de stat trece pe la limita exterioră și limitele laterale ale mării teritoriale a României;

c) *frontieră internă* — porturile maritime și fluviale pentru liniile regulate de pasageri și de mărfuri, care au ca punct de plecare sau ca destinație exclusivă alte porturi de pe teritoriile statelor sau comunităților de state cu care România a încheiat acorduri, convenții sau alte înțelegeri internaționale privind eliminarea controalelor la frontieră, fără escale în porturi din afara teritoriului acestora;

d) *frontieră externă* — porturile maritime și fluviale, dacă acestea nu reprezintă frontiere interne;

e) *regim de frontieră internă în porturi* — reglementările cu privire la eliminarea controlului de frontieră în porturile deschise traficului internațional de persoane, pentru cetățenii români și persoanele aparținând statelor sau comunităților de state cu care România a încheiat acorduri, convenții sau alte înțelegeri internaționale privind eliminarea controalelor la frontieră;

f) *stat contractant* — statul sau comunitatea de state cu care România a încheiat acorduri, convenții sau alte înțelegeri internaționale privind eliminarea controalelor la frontieră și România;

g) *stat terț* — orice alt stat decât cele cu care România a încheiat acorduri, convenții sau alte înțelegeri internaționale privind eliminarea controalelor la frontieră;

h) *voiaj intern* — orice voiaj care are ca punct de plecare și/sau ca destinație teritoriul României, precum și orice voiaj care are ca punct de plecare sau ca destinație exclusivă teritoriile statelor sau comunităților de state cu

care România a încheiat acorduri, convenții sau alte înțelegeri internaționale privind eliminarea controalelor la frontieră, fără a atinge un port de pe teritoriul unui stat terț.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a unui acord, a unei convenții sau înțelegeri bi - sau multilaterale privind eliminarea controalelor la frontieră, pentru introducerea regimului de frontieră internă se vor lua următoarele măsuri:

1. Separarea fluxurilor de pasageri pentru voiajurile interne de cele pentru voiajurile internaționale se va face printr-o infrastructură adecvată, atât la îmbarcare, cât și la debarcare, după cum urmează:

a) la îmbarcare, înainte de posturile de control ale poliției de frontieră și va continua până la urcarea la bordul navei;

b) la debarcare, separarea va continua și după posturile de control ale poliției de frontieră, până în zona publică a terminalului de pasageri.

2. Pentru voiajurile internaționale, controlul persoanelor aflate sub incidența legislației privind frontiera internă se va face la ghișeele speciale, individualizate cu:

a) însemnul drapelului României;

b) emblema Uniunii Europene, cu înscrisul „UE“ într-un cerc format din stele;

p. Ministrul administrației și internelor,
Anghel Andreescu,
secretar de stat

c) însemnele drapelelor statelor contractante, altele decât statele membre ale Uniunii Europene și România.

3. Ghișeele la care se face controlul pentru cetățenii oricărui stat terț vor purta inscripția „alte state“, în limba română și în limbi de circulație internațională.

4. În situația în care trecerea frontierei se efectuează temporar prin alte puncte de trecere portuare care nu sunt deschise traficului internațional de persoane și de mărfuri, solicitantul asigură, după aprobarea deschiderii temporare a punctului de trecere portuar, condiții corespunzătoare de efectuare a controlului pentru trecerea frontierei, respectiv: punerea la dispoziție a spațiilor de lucru și a utilităților, transportul personalului, spații de cazare și indemnizații de deplasare, conform legii.

5. În punctele de trecere portuare prevăzute la pct. 4 nu este obligatoriu să se ia măsuri de separare fizică a fluxurilor de pasageri în conformitate cu prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se aplică în toate porturile din România.

Art. 5. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Gheorghe Dobre

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“

5 948368 005242